

K

PROGRAM

Gabriela Zapolska

Ich czworo

reżyseria
Marek Kalita

Teatr Komedia #niepoważninaserio

Cyrk rodzinny

Teatr Komedia w Warszawie

ul. Juliusza Słowackiego 19a
01-592 Warszawa
widownia@teatrkomedia.pl

Kasa Teatru

tel. 22 569 00 01
bilety@teatrkomedia.pl

Godziny pracy kasy

wtorek – piątek 12:00–18:00
sobota – niedziela 14:00–18:00
oraz zawsze godzinę przed spektaklem

www.teatrkomedia.pl

zajrzyj do nas!

Ich czworo Gabrieli Zapolskiej w reżyserii Marka Kality to zaskakująco aktualna, bezlitosna w swojej przenikliwości, tragikomedie o rodzinie, która myli odpowiedzialność z wygodą, a miłość z codziennym odgrywaniem ról i próbami zachowania twarzy za wszelką cenę. Opowieść o gonieniu za własnymi potrzebami bez oglądania się na potrzeby innych i brnięciu w tej pogoni – nierzadko śmiesznej, groteskowej – przez dorosłe kłamstwa widziane oczami najczujniejszego obserwatora: dziecka.

Znana z ciętego języka i ostrego humoru Zapolska nazwała tę sztukę *tragedią ludzi głupich*. Ale „głupota” nie jest tu cechą, lecz „kondycją serca” i sposobem funkcjonowania, w którym słowom brakuje refleksji, a czynom miłości, bo głębsze uczucia wypiera egoizm. Śmiejemy się z bohaterów, którzy niczego nie widzą, a nie widząc, podejmują najgorsze wybory. I przy okazji świetnie nas nimi bawią.

Na scenie oglądamy znany schemat: mąż, żona i kochanek. Trójkąt, który dawno przestał być historią miłosną, a stał się jedynie układem pretensji, napięć i wzajemnych rozczarowań. Mamy więc męża zatopionego w naukowej pracy i żonę desperacko szukającą emocji, ale w centrum rodzinnej zawieruchy stoi ktoś inny – dziecko, które z dziecięcą szczerością, jako jedyne, widzi wszystko bez złudzeń.

To kalejdoskop śmieszności i gorzkich rozpoznań – świat groteskowej mieszczańskiej hipokryzji odgrywanej „w kręgu domowej lampy”, niemal bez świadków. Synteza bezmyślności między „bliskimi”, czyli cyrk rodzinny pełen karykaturalnych relacji oraz wykrzywionych wartości. I śmiesznych, i strasznych, ale też takich, w których każde z nas może przejrzeć się jak w krzywym zwierciadle i – na cudzy koszt – odnaleźć okruchy własnych słabości. *Ich czworo* w Komедии jest kolejnym spotkaniem z polską klasyką. Tyle że „klasyką w nowej dekoracji”, mówiącą prawdę i mimo upływu czasu zaskakująco współczesną – jak w przypadku realizowanej wcześniej *Zemsty* w reżyserii Michała Zadary. To nie smutna lekcja moralności, ale komedia, która bawi – i jednocześnie bezlitośnie obnaża to, czego wolimy nie widzieć na co dzień.

Gabriela Zapolska

Ich czworo

REŻYSERIA

Marek Kalita

CHOREOGRAFIA

Ewelina Adamska-Porczyk

SCENOGRAFIA I PROJEKCJE

Marcin Chlanda

REŻYSERIA ŚWIATŁA

Marek Klepczarek

KOSTIUMY

Zuzanna Markiewicz

KONSULTACJE

ILUZJONISTYCZNE

MUZYKA

Maciej Bieniawski

Wojciech Rotowski

WYSTĘPUJĄ

Aleksandra Popławska

Żona

Renata Dancewicz

Wdowa

Mariusz Zaniewski

Mąż

Maksymilian Termin

Mandragora

Kamil Szeptycki

Kochanek

Zosia Orłowska /

Nina Różewska

Joanna Balasz

Krawcowa

Dziecko

KIEROWNICZKA PRODUKCJI

Justyna Pankiewicz

PRODUKCJA

Ewa Piórek
Marta Kostoń

REALIZACJA AUDIO/VIDEO

Marcin Bociński
Mateusz Bagiński
Olga Rojek

REALIZACJA ŚWIATŁA

Donald Klepczarek
Marek Klepczarek
Szymon Bogusz

KIEROWNIK OBSŁUGI SCENY,

P.O. KIEROWNIKA
TECHNICZNEGO
Paweł Stefaniak

GARDEROBIANE

Katarzyna Adamczyk
Irmína Kurowska
Magdalena Walędziak

MONTAŻYŚCI SCENY

Krzysztof Iwański
Tomasz Drozdowski
Mikołaj Gurdek-Szkudlarek
Hubert Gurdek-Szkudlarek
Szymon WiśniewskiKOORDYNACJA PRACY
ARTYSTYCZNEJ, INSPICJENT

Robert Ostolski

INSPICJENTKA

Martyna Mielnik

REKWIZYTOR

Łukasz Kubiak

PREMIERA 16 MAJA 2026

ZDJĘCIA PROMOCYJNE Marek Zimakiewicz

PLAKAT zdjęcie Marek Zimakiewicz · identyfikacja Elipsy

KOMUNIKACJA I PROMOCJA Anna Andraka · Agnieszka Butowska

Anna Hautz · Łukasz Orłowski · Justyna Piliszek

PROGRAM SPEKTAKLU redakcja Anna Andraka · Łukasz Orłowski · skład Elipsy

Wykonanie scenografii – Ferwor

Gabriela Zapolska jako autorka nowego typu komedii

Modernistyczni nowatorzy stworzyli model komedii jako antysystemowy negatyw znanych wariantów gatunku. Wpisali w nią nowe strategie twórcze, traktując jej ramę formalną jako transhistoryczną i ważną dla widowni. Mogła teraz ewoluować w sposób nieoczekiwany, różnie łącząc kategorie estetyczne i gatunki, przekraczać tradycyjne ograniczenia i podważać kanony. Może być ona teraz jednocześnie tragiczna i komiczna, melodramatyczna i szydercza, przy czym tragiczne zawiera się w komicznym, czerń w bieli i *vice versa*. Nie oznacza to szarości utworów, lecz stosowanie przynajmniej podwójnego, o ile nie wielorakiego, widzenia ludzi, spraw i rzeczy, co umożliwiła większą ostrość ujęcia. Komizm, satyra, drwina, szyderstwo nakładają się na dramat lub tragedię wynikającą z ograniczeń ideologii, zła, głupoty, z reguł mieszczańskiego systemu społecznego i moralnego. Gatunek może teraz projektować śmiech rozpaczliwy, wynikający z przepaści między marzeniem a rzeczywistością (jak w *Pannie Maliczewskiej* Zapolskiej lub *Szczęściu Frania* Perzyńskiego), może proponować, by „śmiać się ironicznie” z „ludzkiej czeredy żrącej się wzajemnie” i z apostoła, „co poszedł między wilki” (tak o *Głupim Jakubie* Rittnera pisał Kornel Makuszyński), może zachęcać do śmiechu, żeniąc sprzeczne żywioły – szyderstwo z grubym żartem, sentymentalizm z satyrą, ostrą obserwację z jałową dyskusją, zuchwalstwo z kłiwym morałem (tak Zapolskiej *Kobietę bez skazy* odbierał Jan Lorentowicz), może też płynąć z „bolesnej wzgardy” wobec patologicznej głupoty (jak w *Ich czworo* Zapolskiej), z groteskowego nagromadzenia pustych artystowskich frazesów, brzmiących niemal farsowo, z obnażonego kabotyństwa, wydanego na śmiech widowni lub z marnej, wyświechtanej formuły dramatu małżeńskiego, który zamiast „strasliwym” i „tragicznym” staje się śmiesznym przez użycie skompromitowanych chwytów w rodzaju sfalszowanego listu czy mankietu zgubionego u kochanki. Jest wiele, bardzo wiele możliwości. Gatunek bowiem staje się relatywistyczny. Z jednej strony ciąży nad nim presja rozwiązań poprzedników, którym wciąż ulegają nowi autorzy; z drugiej „komedią” zwą oni utwory, które mają z nią niewiele

wspólnego. Teraz gatunek zaprzecza rozwiązaniom jednobarwnym i absolutnym, pyta o mechanizmy niejednoznacznych wyborów, otwiera drogę ambiwalentnej grotesce, która wchodzi zarówno do form wysokomodernistycznych, jak i popularnych. Można by rzec, iż realizuje spostrzeżenie Oskara Wilde'a, że poruszane kwestie są zbyt poważne, by mówić o nich poważnie. Dzięki temu nowa komedia okazuje się maską społecznego teatru, maską uprawianej powszechnie gry, nawet jeśli ta maska wyraża naiwność „strasznego” serio czy groteskowość lub banalność obrazu codzienności, która przecież od zawsze należała do komedii. Teraz jednak jest to uteatralizowana, czasem trywialna codzienność, traktowana jako wydobyta przy pomocy nowej komedii prawda czasu, dramatyczna, o ile nie tragiczna. Tylko taka komedia może rościć pretensje do bycia sztuką czystą, bo nie służy żadnym zewnętrznym wobec niej żądaniom i obowiązkom, niczemu innemu – jedynie kulturowej prawdzie epoki. (...) Ta nowa komedia/niekomedia demontuje dotychczasowy porządek przedstawień, poszerza obszar estetyki, wychodząc poza obowiązujące granice tak zwanego piękna, które wtedy miało także walor ideologiczny i polityczny. Widać to wyraźnie już w pierwszej sztuce tego typu, w *Żabusi* (1896), która otwiera serię utworów ukazujących rozmaite konsekwencje kobiecego przystosowania do uwarunkowań kultury patriarchalnej i rezultaty uwewnętrznienia przez bohaterki tych uwarunkowań. Obok *Żabusi*, potępionej przez warszawskich recenzentów za „niemoralność”, należy tu *Moralność pani Dulskiej* (1906) – dwie wielkie kreacje kobiecych typów polskiej komedii. Dodać tu należy *Ich czworo* (1907) i *Pannę Maliczewską* (1910). Mimo że Zapolska stosowała w nich różnorodną terminologię gatunkową – *Żabusię* i *Pannę Maliczewską* określiła jako sztuki, *Ich czworo* to „tragedia ludzi głupich”, *Moralność* to tragikomedie – wszystkie łączą wzór strukturalny nowej antykomedii. Nie ma w nich żadnej intrygi, brak tradycyjnej akcji, a nowoczesna postać wyłania się z kontrastów psychologicznych, także tych, kryjących się w każdej postaci. Dlatego człowiek szanowany będzie w tych sztukach jednocześnie kanalią, a jego czyny będą w sposób naturalny nikczemne. Człowiek inteligentny okaże się niezgułą, kobieta upadła będzie posiadać dziecięcą czystość duszy, potwornie głupia żona zatroszczy się o męża i wskutek tego popadnie w tarapaty... Dążąc do wieloperspektywicznego ujęcia, Zapolska różnicuje „swoje” mieszczaństwo stopniem zamożności, inną problematyką moralną i obyczajową. Wprowadza i łączy różne – także sprzeczne lub kontrastowe – kategorie estetyczne i tonacje dramatyczne, pozwalające jej wycieniować portrety bohaterów i wymowę utworów, choć, rzecz jasna, stosuje to nie tylko w tekstach antysystemowych. (...) Antysystemowe komedie Zapolskiej pokazują konsekwencje zarówno idealnego uwewnętrznienia przez kobiety patriarchalnego systemu kulturowego, jak i daremność buntu przeciwko niemu, buntu potwierdzającego jedynie jego siłę działania. System bowiem dzieli przede wszystkim ludzi na zwycięzców i przegranych. Z jednej strony dostarcza miary ich wartości (finansowej i społecznej), z drugiej zaś wynagradza wszystkich go aprobujących. (...)

Pojawiająca się na początku i na końcu *Ich czworo* szara postać Mandragory stanowi (jakże denerwującą) alegorię duszy ludzkiej – bez różnicy, męskiej czy kobiecej. Nie tylko demonstrowa swój ból z powodu doznanej krzywdy i rozpadu rodziny, ale także tworzy ramę dramatu, dzięki czemu staje się on po prostu egzemplum bezbrzeżnej głupoty i niemoralności. Jednak w ramach systemu nie może być inaczej. Idealna rodzina to swoisty komentarz najważniejszych wartości. Prezentuje to na pierwszym planie zarówno *Moralność pani Dulskiej*, jak i *Ich czworo*. (...)

Powyższe fragmenty pochodzą z *Dziejów komedii polskiej* (t. III, vol. 1) – monumentalnej pracy badawczej prof. Dobrochny Ratajczakowej wydanej nakładem Wydawnictwa Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszeńskiego. Trzytomowa publikacja została uhonorowana doroczną nagrodą Polskiego Towarzystwa Badań Teatralnych za rok 2025.

Gabriela Zapolska o *Ich czworgu*

Wywiad listowny z autorką (fragmenty)

Ich czworo to moja ulubiona sztuka, tak samo jak *Ahaswer*. A to głównie dlatego, że jest najwięcej przemyślana i najdłużej, a może dlatego, że krąg, w którym te drobne dramaty się dzieją, jest bardzo niewielki i bardzo codzienny. Jest to „krąg domowej lampy”. Czyż dlatego cierpienia, jakie się dzieją w tym właśnie kręgu, nie są bardziej nasze, bardziej ludzkie i bardziej bliskie? (...) *Ich czworo* miało się nazywać początkowo klasycznym trójkątem. Ale przyszło mi na myśl, gdy pisałam jeden rozdział *Córki Tułki*, a mianowicie o sytuacji dzieci w piekle pożycia złego rodziców, że należy zamiast trójkąta – pomyśleć o c z w o r g u. Dziecko cierpi bardzo i odczuwa ciężko niesnaski rodziców. Szarpanie tych drobnych serc jest wielką lekkomyślnością. Odbija się to potem na całym życiu dziecka, na jego nerwach, na jego smutku i zgnębieniu, na wszystkim. A przyczyną najczęściej własna głupota rodziców. Nie zło, nie zbrodnia, ale własna głupota.

W *Ich czworgu* chciałam właśnie dać s y n t e z ę ludzkiej przeciętnej głupoty, z którą zmuszeni jesteśmy żyć i spotykać się na każdym kroku. Starłam się wprowadzić kilka takich ekstraktów, czy to w postaci szwaczki, narażającej swoje życie niszczeniem w piętnastym roku śladów swej głupoty, rzucającej ją w objęcia głupiego studenta, czy to klasycznej postaci z o n y (...).

Zarzucono mi, że właściwie tragicznym losem jest tu los dziecka. Nie wiem, jak kto się na tragiczność życia zapatruje. Mnie się zdaje, że, gdy kobieta zostaje kokotką, a mężczyzna hochstaplerem, to jest już wielka tragedia. Gdy do domu wdziera się utrzymanka i ona obejmuje rząd nad człowiekiem słabym i cichym, to także tragedia, choć nie ma ani brauninga, ani trupów. Tylko chodzi o to, aby w sztukę umieć się wsłuchać i aby, gdy zapadnie zasłona, widz starał się domyśleć z tego, co przed chwilą usłyszał, jaki będzie dalszy ciąg tych „tragedii”, które krwawo się nie kończą, a przecież mają wiele bólu w sobie.

(...) miałam do czynienia z całym Oceanem i kazano mi go zamknąć w szklance wody. Ocean to ludzka codzienna głupota, szklanka wody to scena. W skutek tego postaci moje nie są t y p y, ale stany ludzi. Dlatego nawet nie dałam im nazwisk, aby nie czynić z nich kogoś, kto mieszka przez ścianę, lecz ekstrakt tych, którzy mieszkają przez ścianę. (...)

Trzeba raz odczytać widza, że, włożywszy na siebie odświętne ubranie i rękawiczki do teatru, musi słyszeć także odświętne słowa, jeśli przyszedł na sztukę, która się dzieje „naturalnie w mieście i w czasach obecnych”, a zwłaszcza jest „tragedią ludzi głupich”.

Gabriela Zapolska, „Tygodnik Ilustrowany” 1907, nr 51

Tragedia ludzi pogubionych

Rozmowa z Markiem Kalitą

Kamila Paprocka-Jasińska: Dlaczego zdecydował się Pan sięgnąć po *Ich czworo* Gabrieli Zapolskiej?

Marek Kalita: Nie przypuszczałem, że sięgnę po Zapolską. Tymczasem okazała się dla mnie odkryciem. Czytając jej listy, dowiedziałem się, jakim była wspaniałym człowiekiem i artystką – z jednej strony znakomitą aktorką, z drugiej pisarką znaną w okresie międzywojennym w całej Europie. Jej teksty są niezwykle aktualne – zarówno w tematyce, jak i języku. *Ich czworo* miało prapremierę w 1907 roku, a brzmi zaskakująco współcześnie.

Na czym polega aktualność tego tekstu?

Wciąż słyszymy o konfliktach rodzinnych, o dzieciach cierpiących przez decyzje rodziców. To się nie zmienia. Jeśli ludzie nie potrafią się rozstać z szacunkiem, najmocniej cierpi dziecko. I to jest w tej sztuce najbardziej przejmujące.

Zapolska była feministką, walczyła o uznanie jako kobieta i aktorka, chciała, by ją widziano. W pewnym momencie porzuciła karierę sceniczną, bo nie dostała angażu w żadnym teatrze. Utwory dramatyczne zaczęła pisać, będąc czterdziestolatką. Jawi się jako niesamowicie zdeterminowana kobieta o żelaznej konstrukcji psychicznej, dzięki której znosiła kolejne niepowodzenia i mogła robić swoje. Zapolska musiała też szalenie kochać teatr.

Tak, to prawda – ze swoim mężem, malarzem Stanisławem Janowskim, założyła teatr objazdowy, który musiał na siebie zarobić. Zapolska kochała teatr, w jej didaskaliach widać, jakie niesamowite miała wyczucie. Stanowią one dokładny zapis tego, co aktor powinien zrobić w danym momencie. Miała też uwagi reżyserskie dotyczące sposobów grania tych przedstawień, co nie zawsze było dobrze widziane, bo podczas realizacji *Ich czworo* z tego powodu nie chciano jej dopuścić do prób.

O czym jest dla Pana ta sztuka?

Jest opowieścią o rodzinie – a to temat uniwersalny. Rodzina nas kształtuje, wpływa na całe życie. Tematem przewodnim w *Ich czworo* jest brak miłości: bohaterowie wyrządzają sobie krzywdę i nie potrafią się porozumieć. Uderzyła mnie głębia tej opowieści.

Bohaterowie Zapolskiej ranią się nawzajem, czynią złe. Ale Mandragora mówi, że nie są źli, tylko głupi. Na czym dokładnie polega ich „głupota”?

W podtytule Zapolska nazwała utwór „tragedią ludzi głupich”, ale ja się z tym nie zgadzam. To raczej tragedia ludzi niedojrzałych i pogubionych. Głupota jest skutkiem, nie przyczyną. Mąż nie kocha Żony, okazuje jej pogardę, więc ona reaguje chaotycznie, szuka uwagi, popełnia błędy. Jej romans, choć nieskonsumowany, stanowi próbę ucieczki z tej sytuacji.

Przyczyną tego, że Żonie i Mężowi się nie udało w małżeństwie, był brak miłości?

Na pewno, choć ciekawe jest to, dlaczego w ich świecie nie ma na nią miejsca i czy zawsze tak było. Żona przecież domaga się miłości, tylko że Mąż nie jest w stanie jej tego uczucia dać. Być może jako dziecko też czegoś nie dostał i nie potrafi wziąć odpowiedzialności za swoje życiowe wybory. Jest to również mezalians – on profesor z bogatej rodziny, ona córka praczki.

Czyli postawę Męża mogło zdeterminować dzieciństwo?

Być może. W tej sztuce mamy dwóch mężczyzn – Męża i Fedycckiego. Odwołam się tu do Tadeusza Boya-Żeleńskiego, który pisał, że największym winowajcą jest właśnie Mąż. Pogubił się, nie potrafi kochać, a przez to niszczy siebie i swoją rodzinę. Niby jest profesorem filozofii, ale największą głupotą popełnia, traktując w zły sposób swoją żonę i dziecko. W ich domu panuje pustka – emocjonalna i dosłowna. Przez konflikty nie zapraszają nawet najbliższych. O ojcu Męża właściwie nic nie wiemy, pojawia się tylko matka, reprezentująca wyższe sfery. To rodzi pytania o przeszłość bohatera: jakie miał wzorce, jakie relacje w domu? To nie jest bez znaczenia, bo nasze dorosłe zachowania często wynikają z doświadczeń z dzieciństwa. Powielamy błędy rodziców, nie radzimy sobie z emocjami – i tak tworzy się zamknięty krąg.

A Żona? Przecież ona zgodziła się na takie małżeństwo.

Mąż na pewno jej imponował. Niewykluczone, że na początku było to zauroczenie, a może nawet miłość. Nawet gdy Żona spotyka się z Fedycckim, wciąż mówi o Mężu; potrafi się nim opiekować i dokładnie wie, co zrobić, gdy on traci przytomność. Pierwsza scena pokazuje, jak bardzo zależy jej na tym, by Mąż zwrócił na nią uwagę – „popatrz na mnie, porozmawiaj”. To nie jest scena ukazująca głupotę kobiety, raczej jej desperację, przez którą wikała się w głupie sytuacje z jakimś śmiesznym człowiekiem. Od kochanka właściwie niczego nie oczekuje, traktuje go jak odskocznię. Gdy Fedyccki prosi ją, by zdjęła futro, Żona tego nie robi, nie przekracza pewnej granicy.

To desperacja prowadzi ją do decyzji o podróży z Fedycckim do Monte Carlo?

Monte Carlo jawi się jako fascynująca przygoda, ale ucieczka z Fedycckim oznacza rozstanie z dzieckiem. Nie wiadomo, w co Żona i Fedyccki brną, ale ta wyprawa na pewno się nie wydarzy. Trzy siostry Czechowa mówią „do Moskwy, do Moskwy”, ale jasne jest, że nigdzie nie pojadą, bo wszystko runęło.

Ostatecznie jednak Żona zostawia dziecko w dorożce. A czy jest w tej sztuce postać, która patrzy na innych z czułością, z troską?

Wdowa. W scenie, gdy dowiaduje się od dorożkarza, że dziecko jest w dorożce. Jako jedyna patrzy na nie z uwagą, dbając o to, żeby dziewczynka bezpiecznie wróciła do domu. Płaci dorożkarzowi, chociaż nie ma wiele pieniędzy. Nieszczęśliwie zakochana w Fedycckim – i zadłużona przez niego – nie potrafi sobie z tym poradzić, cierpi, dlatego podejmuje złe wybory. Za Zapolską można by to nazwać stadium totalnej głupoty, ale trudno jest tak powiedzieć o kimś, kto bardzo kocha.

Krawcowa Mania też patrzy na dziecko z uwagą czy traktuje je instrumentalnie?

Chyba bardziej instrumentalnie. Mania jest osobą bardzo skrzywdzoną – mając piętnaście lat, zaszła w ciążę z Fedycckim, ale musiała ją usunąć. Teraz chce w końcu stanąć na nogi, wykorzystać nadarzącą się okazję. Stwarza pozory, bo trudno na serio przyjąć, że nagle zakochała się w profesorze.

Ważnym elementem Pana inscenizacji *Ich czworo* będzie duży wigilijny stół. Dlaczego?

Przeglądałem wiele zdjęć z różnych inscenizacji i często pojawiały się w nich małe stoliki przypominające te kawowe. Zawsze mnie to zastanawiało, bo przecież akcja *Ich czworo* rozpoczyna się w Wigilię. W tradycji wigilijnej stół ma ogromne znaczenie: to przy nim gromadzi się rodzina, zostawia się jedno wolne miejsce dla niespodziewanego gościa. Zapolska również to uwzględniła – wolne miejsce czeka na Manię. Ona jest kimś z zewnątrz, kimś, kto może przynieść szczęście albo je zaburzyć. Stół jako rekwizyt wydaje mi się kluczowy.

Chciałem jeszcze zapytać o Mandragorę. Wielu realizatorów rezygnowało z tej postaci. Dlaczego Pan ją zachował?

W postaci Mandragory zawiera się pomysł zrobienia tego przedstawienia. Często w trudnej sytuacji dziecko wymyśla sobie przyjaciela. Mandragora staje się kimś takim dla dziecka. Jest również mistrzem ceremonii, który otwiera i kończy spektakl.

Chciałem odejść od realistycznego odczytania tej tragikomedii. Wprowadzenie do scenografii i muzyki elementów cyrkowych czy kabaretowych pozwala złapać dystans i jednocześnie pogłębić znaczenia. Mandragora to prowokator, trickster, który robi magiczne sztuczki, żeby dziewczynka się uśmiechnęła.

A czy z głupoty prowadzącej do tragedii w ogóle można się śmiać?

Zdecydowanie. Śmieszny język, śmieszne sytuacje, a za chwilę pojawia się dramat. To bardzo precyzyjnie napisana sztuka. Śmiech i płacz w teatrze muszą być dobrze wyważone.

Ilekoć rozmawiam z artystami pracującymi w Komedii, schodzimy na poważne tematy. Skąd tak poważne podejście do komedii?

Tu chodzi przede wszystkim o analizę postaci. Zawsze próbuję zrozumieć, dlaczego bohater – niezależnie od tego, czy jesteśmy w komedii, czy w dramacie – zachowuje się tak, a nie inaczej. Co nim kieruje, skąd biorą się jego decyzje, dlaczego popełnia błędy?

Interesuje mnie, co jest pod powierzchnią, bo to właśnie tam kryje się prawda o człowieku. Tak wygląda moja praca z aktorem nad rolą – szukamy motywacji, doświadczeń, emocji, które prowadzą postać do określonych działań.

Wydaje mi się, że komedia wcale nie jest lżejszym gatunkiem, jak się czasem potocznie uważa. Ona często dotyka bardzo poważnych spraw, tylko opowiada o nich innym językiem – poprzez humor, sytuację, czasem absurd. I tak jest w tym przypadku.

Kamila Paprocka-Jasińska

Teatrolożka z socjologicznym bigłem. Studiowała między Miodową a Krakowskim Przedmieściem, pracuje w Instytucie Teatralnym na Jazdowie, mieszka na Żoliborzu.

Twórczynie i twórcy

foto: Daria Kowalczyk

Marek Kalita

Aktor teatralny i filmowy, reżyser i scenograf. Teatr jest jego pasją. Grał w spektaklach Krystiana Lupy, Krzysztofa Warlikowskiego, Grzegorza Jarzyny, Jerzego Jarockiego i Andrzeja Wajdy. Jest absolwentem Wydziału Aktorskiego krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej (1981). Był współtwórcą

krakowskiego Teatru Bückleina, mając wpływ na realizowany w nim repertuar, grając i reżyserując. Był w zespołach aktorskich kolejno: w Teatrze im. Stefana Jaracza w Łodzi, w Teatrze STU i Starym Teatrze im. Heleny Modrzejewskiej w Krakowie, Teatrze Rozmaitości i Nowym Teatrze w Warszawie. Wyreżyserowany przez niego wspólnie z Aleksandrą Popławską spektakl *Generał*, który miał premierę w warszawskim Teatrze IMKA, zdobył Główną Nagrodę na Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych „R@Port” w Gdyni, a Kalita za rolę Generała otrzymał Nagrodę im. Aleksandra Zelwerowicza i nagrodę aktorską w Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej (oraz wyróżnienie za reżyserię). Szerokiej publiczności jest też znany z ról filmowych i telewizyjnych. Zagrał między innymi w filmach: *Jedyny gatunek w rodzaju człowieka*, *Inni Ludzie*, *Hiacynt*, *Zaćma*; w serialach: *Ultraiolet*, *Wataha*, *Samo życie*, *Belfer*, *Młody Piłsudski*, *Na Wspólnej*, w spektaklach Teatru Telewizji m.in.: *Raskolnikow*, *Rewizor*, *Karski*. Na scenie Teatru Komedia można go oglądać w spektaklu *Prezent* w reżyserii Anety Groszyńskiej.

Marcin Chlanda

Scenograf, twórca multimedialny, reżyser światel. Absolwent scenografii na Wydziale Malarstwa w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Od debiutu w 2005 roku stworzył scenografie do ponad 100 spektakli, pracując m.in. z: Mają Kleczewską (*Der Sturm*, Deutsches Schauspielhaus w Hamburgu, 2014), Pawłem Świątkiem (*Paw Królowej*, Narodowy Stary Teatr w Krakowie, 2012; *Wojna polsko-ruska pod flagą biało-czerwoną*, 2019 i *Botticelli*, 2023 – oba Teatr im. Juliusza Słowackiego w Krakowie); Małgorzatą Warsicką (*Wiśniowy sad*, Teatr im. Kazimierza Dejmka w Łodzi, 2022; *Mistrz i Małgorzata*, Teatr Polski w Bielsku-Białej, 2019), Jakubem Skrzywankiem (*Cynkowi chłopcy*, Teatr Dramatyczny im. Jerzego Szaniawskiego w Wałbrzychu, 2016) czy Piotrem Ratajczakiem (*Nowy wspomniały świat*, Teatr im. Juliusza Osterwy w Lublinie, 2023; *Debil*, Teatr im. Słowackiego w Krakowie, 2021 czy *Ziemia obiecana*, Teatr im. Jana Kochanowskiego w Opolu, 2022). Jest także autorem blisko 50 prac video m.in. do spektakli: *Rap magister* (reż. Olek Talkowski, Przegląd Piosenki Aktorskiej we Wrocławiu, 2022), *Alicja w Krainie Czarów* (reż. Jakub Roszkowski, Teatr im. Hansa Christiana Andersena w Lublinie, 2022) czy *Wybieg*. *Wyspiański* (reż. Marcin Chlanda, Festiwal Boska Komedia i Teatr im. Słowackiego w Krakowie, 2019). Od lat współpracuje z Małgorzatą Szczęśniak przy spektaklach Krzysztofa Warlikowskiego (Nowy Teatr w Warszawie m.in. *Francuzi*, 2015; *Apollonia*, 2009; Theatre La Monnaie w Brukseli *Macbeth*, 2010 i *Lulu*, 2012; Bayerische Staatsoper w Monachium *Dido and Aeneas ... Erwartung*, 2023). Na swoim koncie ma wiele ważnych nagród i wyróżnień m.in.: nagroda za najlepszą scenografię na 32. Opolskich Konfrontacjach Teatralnych „Klasyka Polska” (*30 sekund* w reż. Bogny Podbielskiej, Teatr im. Kochanowskiego w Opolu), wyróżnienie za scenografię na XIX Międzynarodowym Festiwalu Teatrów dla Dzieci i Młodzieży KORCZAK (*Iwona, księżniczka z Burbona* w reż. Leny Frankiewicz, Teatr Powszechny im. Zygmunta Hübnera w Warszawie), Złota Maska 2021 za scenografię i reżyserię światel (*Zły* w reż. Piotra Ratajczaka, Teatr Polski w Bielsku-Białej) czy wyróżnienie na 45. Opolskich Konfrontacjach Teatralnych za scenografię, kostiumy i reżyserię światel (*Balladyna* w reż. Pawła Świątka, Teatr im. Słowackiego w Krakowie i *Oni* w reż. Piotra Ratajczaka, Teatr Polski im. Arnolda Szyfmana w Warszawie). Tworzy także oprawy graficzne płyt oraz teledyski dla takich zespołów jak Millenium, TRKproject czy Framauro. Mieszka w Krakowie. Koszykarz, fan komiksów.

foto: Agnieszka Cyrańska

Zuzanna Markiewicz

Kostiumografka, scenografka, doktorka filozofii; autorka kostiumów operowych, teatralnych, filmowych, baletowych; projektowała kostiumy m.in. dla Teatru Ateneum (*Cesarz* reż. M. Grabowski, *Zesłanie*, reż. M. Grabowski), Teatru Polonia (*Aleja Zasłużonych* reż. K. Janda, *Próby*, reż. M. Grabowski, *Policja. Noc zatracenia*, reż. A. Saramonowicz, *Siedem sekund wieczności*, reż. P. Szalsza, *Żar*, reż. J. Englert), Och-Teatru (*Ożenek*, reż. J. Gajos, *Dziewczyna z pociągu*, reż. C. Żak, *Klub kawalerów*, reż. K. Janda) i Teatru Powszechnego w Warszawie (*Czynny do odwołania*, reż. P. Bikont), Opery Bałtyckiej w Gdańsku (*Sen nocy*

letniej, chor. G. Veredon), Trondheim Symfoniorkester & Opera (*Il mondo della luna*, reż. E. Buchmann), Teatru Wielkiego (*Rigoletto*, reż. P. Bosisio, *Viva la mamma*, reż. R. Skolmowski, *Grek Zorba*, chor. L. Massine, *Dziewczyna z Dzikiego Zachodu*, reż. K. Sofulak), Teatru Nowego (m.in. *Wiele demonów* reż. M. Grabowski, *Fantazja Polska* reż. M. Wojtyszko) i Teatru Muzycznego w Łodzi (*Złap mnie jeśli potrafisz*, reż. J. Szydłowski, *Miss Saigon*, reż. Z. Macias, *Nędznicy*, reż. Z. Macias), Teatru Bagatela w Krakowie (*Wesele Figara*, reż. M. Grabowski, *Gwałtu, co się dzieje!*, reż. T. Cymerman), Teatru im. Żeromskiego w Kielcach (*Prędko, prędko*, reż. M. Grabowski), Teatru im. Mickiewicza w Częstochowie (*Testosteron*, reż. A. Saramonowicz), do filmów: m.in. *The Saints* M. Scorsese, *Acts of the Apostles* B. Hiltona, *Martin Luther. The idea that changed the world* D. Batty'ego, *Affair of Honor* I.F. Heringa, *Władcy przygód. Stąd do Oblivio* T. Szafraniekiego; spektakli telewizyjnych M. Wojtyszki: *Dowód na istnienie drugiego* i *Ni z tego, ni z owego*; etiud szkolnych: *Pod J. Satanowskiej* i *Pierwsze lato końca świata* N. Gonery; pracowała w Teatro dell'Opera di Roma, przy licznych programach telewizyjnych, reklamach i teledyskach; od 2009 roku projektuje kostiumy dla Stowarzyszenia Teatralnego Bado. W Teatrze Komedia zaprojektowała scenografię i kostiumy do *Złodzieja* w reżyserii Cezarego Żaka oraz *Prezentu* w reżyserii Anety Groszyńskiej.

-Grzebińską (*Eurazja*). W 2016 roku została wyróżniona w corocznym „Subiektywnym spisie aktorów teatralnych” Jacka Sieradzkiego. Jest autorką choreografii do spektakli Wojciecha Kościelniaka: *Gali Przeglądu Piosenki Aktorskiej Tak jest* na podstawie piosenek Jacques'a Brela, *Operetki* w Teatrze Dramatycznym w Warszawie, *Chłopów* w Teatrze Muzycznym w Gdyni, *Chicago* i *Pretty Woman* w Krakowskim Teatrze Variété, *Błaszanego bębenka* w Teatrze Muzycznym Capitol we Wrocławiu, *Śpiewaka jazzbandu* w Teatrze Żydowskim w Warszawie, *Kapitana Żbika i złotego saturatora* w warszawskim Teatrze Syrena, *Kombinatu* w Teatrze Muzycznym w Poznaniu czy dyplomu studentów Akademii Teatralnej w Warszawie zatytułowanego *Przybysz*. Przygotowała również choreografię do wyreżyserowanej przez Jacka Mikołajczyka *Rodziny Addamsów* w Gliwickim Teatrze Muzycznym oraz spektakli w reżyserii Cezarego Studniaka *Kocham cię. Ja ciebie też nie. Serge Gainsbourg* w Teatrze Capitol we Wrocławiu i dyplomu studentów wrocławskiej Filii Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej w Krakowie *Believe me you fool*. Podjęła współpracę choreograficzną przy *Dziadach części trzeciej* w reżyserii Michała Zadary, dla którego przygotowała również choreografię do *Krakowiaków i Górali* w Teatrze Muzycznym w Gdyni i *Zemsty nietoperza* w Teatrze Narodowym w Warszawie. W 2023 roku w Teatrze Syrena w Warszawie wyreżyserowała spektakl *SIX*, w którym jest też autorką choreografii. W 2021 roku Kapituła Nagrody im. Aleksandra Bardiniego na 41. Przeglądzie Piosenki Aktorskiej przyznała jej dyplom mistrzowski. W Teatrze Komedia stworzyła choreografie do *Zemsty* i *Snu nocy letniej* w reżyserii Michała Zadary. Między próbami do kolejnych produkcji poświęca czas dwóm wspaniałym synom i relaksuje się przy dobrych książkach.

Maciej Bieniawski

Artysta wizualny, intermedialny, kompozytor, wykonawca. Student Akademii Muzycznej i Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie. Działa na pograniczu różnych dziedzin artystycznych, integrując ze sobą obrazy, obrazy ruchome, słowa i dźwięki. Oprócz działań autonomicznych tworzy również muzykę do spektakli teatralnych; współpracował m.in. z Dominikiem Gorbaczyńskim, Eliaszem Niezgodą, Zuzanną Pajowską oraz Aleksandrą Popławską.

foto: Artur Waclawek

Marek Klepczarek

Urodzony w 1987 roku w Warszawie. Z wykształcenia architekt wnętrz, z zawodu oświetleniowiec. Za konsolę od ośmiu lat – na początku w Teatrze Kwadrat, od 2020 w Teatrze Komedia. Zaprogramował i zrealizował blisko 50 spektakli, także w ramach międzynarodowych projektów i festiwali (Festiwal Kultury Żydowskiej Warszawa Singera). W roli reżysera światła debiutował w spektaklu *Prezent* w Teatrze Komedia. Interesuje się historią sztuki, największy w Komedii miłośnik gry w golfa.

Ewelina Adamska-Porczyk

Aktorka, tancerka i choreografka. Od 2006 do 2018 roku aktorka Teatru Muzycznego Capitol we Wrocławiu, obecnie współpracująca gościnnie z tą sceną. Debiutowała w spektaklu *Piotrusz Pan* w reżyserii Janusza Józefowicza. Ma na swoim koncie ponad 70 realizacji, głównie na scenie Teatru Capitol we Wrocławiu,

w tym m.in.: koncerty i gale w ramach Przeglądu Piosenki Aktorskiej. Zagrała m.in.: Albertynkę w *Operetce* w reżyserii Michała Zadary, *Connie* w *A Chorus Line* w reżyserii Michaela Bennetta, *Hellę* w *Mistrzu* i *Małgorzacie* w reżyserii Wojciecha Kościelniaka, w spektaklach autorskich Agaty Dudy-Gracz – *Ariela* w *Po Burzy Szekspira* i *Żabę* w *Ja, Piotr Rivière, skomrom już zaszlachtował siekierom swoją matkę, swojego ojca, siostry swoje, braci swoich i wszystkich sąsiadów swoich...*, *Kitty* w *Trzech muszkieterach* w reżyserii Konrada Imieli, *France Gall* w *Kocham cię. Ja ciebie też nie. Serge Gainsbourg* w reżyserii Cezarego Studniaka czy *Roxie Hart* w *Chicago* w reżyserii Wojciecha Kościelniaka. Współpracowała również przy spektaklach tanecznych z Jarkiem Stańkiem (*Swing*) oraz Izadorą Weiss-

foto: Marek Zimkiewicz

Wojciech Rotowski

Twórca teatralno-filmowy i specjalista od rzeczy niemożliwych. Prezes Polskiego Stowarzyszenia Iluzji oraz szef grupy pirotechniczno-kaskaderskiej Magic Crew. Z wykształcenia reżyser. Od ponad 20 lat pracuje jako aktor i iluzjonista w telewizji i na scenach w całej Polsce, autor i reżyser spektakli teatralnych i widowisk estradowych, koordynator efektów specjalnych, kaskader, pirotechnik i konsultant iluzji. Brał udział w realizacji ponad 80 premier w całej Polsce w największych teatrach i operach, pracował także przy wielu koncertach, teledyskach, serialach i produkcjach filmowych. Wraz ze spektaklami odwiedził m.in. Portugalię, Litwę, Czechy, Anglię, Szwecję czy Koreę Południową.

foto: Agata Uliczna

Aktorki i aktorzy

foto: Michał Orliński

Aleksandra Popławska

Aktorka teatralna, filmowa i serialowa, twórczyni spektakli teatralnych. Wielokrotnie nagradzana zarówno za role aktorskie, jak i reżyserię. Ukończyła Wydział Aktorski krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej – filia we Wrocławiu, a wcześniej szkołę muzyczną I i II stopnia w Zabrze (śpiewa i gra

na fortepianie). W 2001 wygrała Festiwal Piosenki Francuskiej w Lublinie, a w ramach nagrody odbyła staż we Francuskiej Szkole Piosenki Francisca Cabrela „Voix du sud” w Astaffort. Debiutowała jeszcze jako studentka, podwójną rolą Halinki i Cypojry w *Sztukmistrzu z Lublina* w reż. Jana Szurmieja na scenie Teatru Muzycznego-Operetki Wrocławskiej. Dwie z zagranych przez nią na deskach Teatru Polskiego we Wrocławiu role zostały nagrodzone: Waria w *Wiśniowym sadzie* w reż. Pawła Miśkiewicza na 41. Kaliskich Spotkaniach Teatralnych (2001), a Tania w *Czwartej siostrze* w reż. Agnieszki Glińskiej na 2. Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrzu. We Wrocławiu zagrała także Rachelę w *Weselu* w reż. Mikołaja Grabowskiego. W latach 2000–2007 była aktorką Teatru Rozmaitości w Warszawie, w którego zespole jest ponownie od 2018. W TR grała m.in. w spektaklach reżyserowanych przez Grzegorza Jarzynę – Agtając w *Księżciu Myszkynie*, Michelle w *Uroczystości* czy wielokrotnie nagradzaną Małą Metalową Dziewczynkę w *Między nami dobrze jest*. Kinowym debiutem aktorki była rola w filmie Przemysława Wojcieszka *W dół kolorowym wzgórzem* z 2004 roku. W kolejnych latach zagrała m.in.: w filmie *Zero* Pawła Borowskiego, główną rolę żeńską w koprodukcji polsko-

-izraelskiej *Mała Australia* Amiego Drozda, w produkcji francusko-arabskiej *L'infiltré* Giacomo Battiato, w filmach Piotra Dumay – *Ederly* oraz *Fin Del Mundo*, Teresę Duksztę w *Wyzwaniu* Macieja Dutkiewicza, Manię Zygielbojm w *Śmierci Zygielbojma* Ryszarda Brylskiego. W 2019 roku wzięła udział w fabularyzowanych scenach współreżyserowanych przez Andrzeja Wajdę, będących częścią dokumentu Jolanty Dylewskiej *Marek Edelman... i była miłość w getcie*. Największą popularność u szerszej publiczności przyniosły jej z kolei: rola Niny w filmie *Underdog* Macieja Kawulskiego i rola Justyny „Siekiera” z dwóch części *Kobiet mafii* Patryka Vegi. Znana jest również z najlepszych polskich produkcji serialowych. Wcieliła się w prokurator Igę Dobosz w serialu HBO *Wataha*, komisarz Agnieszkę Polkowską w serialu *Szadz*, Madzię Majorową w *Minucie ciszy* czy Ewę Ryszkę w *Klangorze*. Od 2010 roku realizuje się także jako reżyserka teatralna. Pierwszy spektakl *Kompleks Portnoya* w Teatrze Konsekwentnym w Warszawie, który reżyserowała wspólnie z Adamem Sajnikiem, nagrodzono Feliksem Warszawskim. Kolejnym był *Generał* Jarosława Jakubowskiego reżyserowany z Markiem Kalitą w warszawskim Teatrze IMKA – uhonorowany Nagrodą Główną na 6. Festiwalu Polskich Sztuk Współczesnych R@Port w Gdyni (przewodniczącym jury był Sławomir Mrożek) i wyróżniony za reżyserię w 18. Ogólnopolskim Konkursie na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej, a za jego telewizyjną adaptację nagrodzono oboje reżyserów za „twórczą realizację telewizyjną spektaklu teatralnego” na Festiwalu Teatru Polskiego Radia i Teatru Telewizji Polskiej „Dwa Teatry” w Sopotcie. W jej samodzielnym dorobku reżyserskim są ponadto: *Klara* na podstawie książki Izy Kuni (Teatr Powszechny w Warszawie), *Coming Out* Jacka Góreckiego (Teatr Dramatyczny w Warszawie), Doroty Masłowskiej *Dwoje biednych Rumunów mówiących po polsku* (Teatr Ludowy w Krakowie), *Kimberly Akimbo* Davida Lindsaya-Abaire'a (Teatr Stary w Lublinie), *Mój sztandar zasikał kotek*. *Kroniki z Donbasu* wg Leny Laguszonkowej (TR Warszawa). Aktorkę można oglądać w warszawskich teatrach: w roli Aurory w sztuce *Czułe słówka* (Och-Teatr), jako Anne w spektaklu *Blżej* (Teatr 6. piętro), jako Sabine w *Wyjątkowym prezencie* (Mała Warszawa) oraz w roli Matki w *Kiedy stopnieje śnieg* (TR Warszawa). W roku 2022 na 20. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym „Toffest” w Toruniu otrzymała nagrodę „Złoty Anioł” za „niepokorność twórczą”.

Mariusz Zaniewski

Aktor teatralny, telewizyjny i filmowy, urodzony w 1977 roku w Szczecinie. Ukończył Państwową Wyższą Szkołę Teatralną w Krakowie w roku 2003, pracował w Teatrze Polskim we Wrocławiu (2006–2009), Nowym w Poznaniu (2011–2022), współpracował z teatrami Narodowym Starym i STU w Krakowie, Powszechnym w Warszawie. Swoich sił próbował również jako dramaturg i reżyser. Swoją sztukę *DzZa/przyszłość boli tylko raz* wyreżyserował w 2019 roku w Teatrze Nowym w Poznaniu, a w 2020 znalazła się ona w półfinale Gdyńskiej Nagrody Dramaturgicznej. Uprawia sport namiętnie, choć nie jest dobry w żadnej dyscyplinie. Mieszka po sąsiedzku z Teatrem Komedia i odczuwa jego humorystyczną emanację. Na żoliborskiej scenie można go oglądać w spektaklach: *Czego nie widać*, *Złodziej* i *Sen nocy letniej*.

foto: Paulina Pawłowska

Kamil Szeptycki

Urodził się 27 stycznia 1991 w Immenstadt. W 2016 roku ukończył studia w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej w Krakowie filia we Wrocławiu. Będąc na trzecim roku studiów, zadebiutował rolą Macieja „Alka” Dawidowskiego w filmie *Kamienie na szaniec*. Publiczności znany jest z wielu produkcji serialowych i filmowych, takich

jak: *Aż po sufit!*, *Wojenne dziewczyny*, *Lekarze na start*, *Kiedy ślub?*, *Matylda*, *Minuta ciszy*, *Mistrz czy Czarna owca*. Za rolę w filmie *Chopin*, *Chopin* był nominowany do nagrody za najlepszą męską rolę drugoplanową na 50. Festiwalu Filmów Fabularnych w Gdyni (2025). Chętnie współpracuje z młodymi twórcami przy filmach krótkometrażowych (*The Winter Journey* w reżyserii Yifan Sun czy *Noamia* w reżyserii Antonia Galdameza). Prywatnie prowadzi bardzo aktywny tryb życia, trenuje sztuki walki. Pasjonuje go przyroda i kuchnia roślinna.

foto: Przemysław Pęczkowski

Renata Dancewicz

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna, brydżystka i feministka. W czasie nauki w liceum należała do kółka teatralnego, w ramach którego wyreżyserowała *Śluby panieńskie* Aleksandra Fredry, występując także w roli Klary. To sprawiło, że pomyślała o zawodzie aktorki. W latach 1989–91 studiowała na Wydziale Aktorskim w Państwowej Wyższej Szkole Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej w Łodzi. Wcześniej przez rok studiowała prawo na Uniwersytecie Warszawskim. W latach 1991–93 występowała w Teatrze Dramatycznym im. Szaniawskiego w Wałbrzychu, którego dyrektorem był Wowo Bielicki. Był reżyserem większości spektakli, w których wystąpiła na wałbrzyskiej scenie. Zagrała m.in. Gizelę w *Dwojgu na huśtawce* Williama Gibsona, Ruth w *Niemcach* Leona Kruczkowskiego i Rachelę w *Weselu* Stanisława Wyspiańskiego. W latach 1999–2012 występowała w Teatrze Kwadrat w Warszawie, równocześnie grając także gościnnie m.in. w spektaklach: *Flora*, *Floryna*, *Florencja*, *Florentyna...* i *Była kobietą mojego życia* w reżyserii Romualda Szejda w Teatrze „Scena Prezentacje” w Warszawie, *Tutam* Bogusława Schaeffera w Teatrze Nowym w Zabrzu i *Niebezpiecznych związkach* Christophera Hamptona, koprodukcji Teatru Nowego w Zabrzu i Teatru im. Adama Mickiewicza w Częstochowie. W ostatnich latach zagrała główną rolę – żony polityka – w zrealizowanym przez Tito Production spektaklu *żOna* Jade-Rose Parker w reżyserii Adama Sajnuka i także główną rolę kobiecą – żony naukowca, Nielsa Bohra – w przedstawieniu *Kopenhaga* Michaela Frayna w reżyserii Adama Opatowicza w Teatrze Polskim w Szczecinie. Filmowym debiutem aktorki była rola w *Samowolce* Feliksa Falka (1993), a przełomowy udział w filmie Janusza Majewskiego *Diabelska edukacja* (1994), w którym po raz pierwszy zagrała u boku Marka Kondrata. Ten aktorski duet zachwylił potem publiczność w *Pułkowniku Kwiatkowskim* Kazimierza Kutza (1995) i serialu *Ekstradycja* Wojciecha Wójcika (1995–99). W 1995 roku w filmie *Deborah* wcieliła się w tytułową postać młodej Żydówki, a za rolę w filmie *Tato* otrzymała Złotego Lwa za najlepszą kobiecą rolę drugoplanową. W sumie wystąpiła w kilkunastu filmach i serialach telewizyjnych, m.in. *Radio Romans*, *Siedlisko*, *Sukces*, *Wojenne dziewczyny*, *Aniela*. Od 2003 roku występuje w serialu *Na Wspólnej*. Na scenie Teatru Komedia miała okazję wystąpić w roku 2000 w reżyserowanej przez Jerzego Bończaka farsie *Prywatna klinika*, jest też w obsadzie *Złodzieja* w reżyserii Cezarego Żaka. Postać Wdowy w *Ich czworo* zagrała po raz pierwszy w Teatrze Polonia pod reżyserkim okiem Jerzego Stuhra w roku 2014. Aktorka jest członkinią Polskiego Związku Brydża Sportowego z tytułem Mistrza Międzynarodowego. W 2006 została odznaczona Brązowym Medalem Polskiego Związku Brydża Sportowego.

foto: Paulina Holtz

Joanna Balasz

Aktorka filmowa i teatralna urodzona w 1991 roku w Opolu. W 2018 roku ukończyła Akademię Teatralną im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie. Popularność przyniosły jej role w dużych produkcjach serialowych dla największych stacji telewizyjnych w Polsce (*Wojenne dziewczyny*, *Zawsze warto czy Matki pingwinów*). Zagrała główną rolę w serialu *Odwroceni*. *Ojcowie i córki* w reżyserii Jana Holoubka i Michała Gazdy. W zrealizowanym dla platformy SkyShowtime serialu *Śleboda*, który okazał się hitem nie tylko w Polsce, ale i za granicą, wcieliła się w jedną z głównych ról – odważną góralkę Kaśkę Kalenicę. Ma na swoim koncie role w filmach Michała Kwiecińskiego (*Miłość jest wszystkim*), Bartosza M. Kowalskiego (*Cisza nocna*) czy Olgi Chajdas (*Nina*). Na co dzień związana jest z warszawskim Teatrem Capitol, w którym wystąpiła w spektaklach reżyserowanych przez Olafa Lubaszenkę (*Akt równoległy*, *Projekt Tuwim*), Tomasza Gawrona (*Kopciuszek*) czy Jerzego Bończaka (*Łóżko pełne cudzoziemców*). Najnowsza produkcja z jej udziałem to serial *Znieczulenie* zrealizowany dla serwisu Netflix (premiera w drugiej połowie 2026 roku). Jest pasjonatką sztuk walki. Od 4 lat trenuje muay thai, czyli tajski boks oraz kickboxing. Kocha zwierzęta, naturę i podróże. Szczególnie Hiszpanię: Wyspy Kanaryjskie i Majorkę.

foto: Daria Kowalczyk

Maksymilian Termin

Student IV roku Akademii Sztuk Teatralnych w Krakowie filia we Wrocławiu na wydziale aktorskim. Aktualnie można go oglądać w tytułowej roli w spektaklu-egzaminie *Dracula: komedia grozy* (reż. Krzysztof Dracz, Robert Zawadzki) i spektaklu dyplomowym *Prześciancie udawać, że jest wam dobrze skoro wasza dusza zalewa się łzami* (reż. Aleksandra Popławska) oraz przedstawieniu tanecznym *Nakba* (reż. i chor. Anna Gancarz) we wrocławskim Centrum Sztuk Performatywnych Instytutu im. Jerzego Grotowskiego.

foto: Grzegorz Goleńkowski

Zosia Orłowska

Zosia, nie Zofia, urodziła się w noc sylwestrową 2015/2016 w Warszawie. Pierwszej poważnej pasji szukała na zajęciach baletowych, w końskim siodle, kąpiąc piłkę z chłopakami i trenując sztuczki magiczne. Znalazła ją w akrobatyce sportowej, którą trenuje do dzisiaj w Warszawskiej

Akademii Gimnastyki AWF oraz w tworzeniu układów choreograficznych. Bratnia dusza Lottie Brooks i innych zadziornych bohaterek literackich. Wielka fanka – na równi z sushi – *Paszтетów, do boju!*, które w Komediі widziała wiele razy. Słucha muzyki nie dla dzieci, ogląda niepokorne teledyski (to z nich czerpie choreograficzne inspiracje), nosi krótkie t-shirty. Od Sanah woli Julię Rocką, a od kolejnych zajęć dodatkowych wspólny czas z koleżankami i planszówki. Teatr lubi za to, że nie da się go zmontować ani wyciąć wpadek.

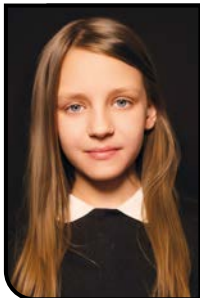

foto: Maciej Czerski

Nina Różewska

Nina urodziła się w 2016 roku w Siedlcach. Jest radosną, pełną energii dziewczynką, która z ciekawością poznaje świat, ludzi oraz różne kultury. Od czwartego roku życia związana jest z Akademią Tańca Luz Art, gdzie rozwija pasję do tańca. Od 2025 roku tańczy w Formacji Tanecznej Luz, z którą odnosi sukcesy i zdobywa doświadczenie sceniczne. Na co dzień uczęszcza do szkoły podstawowej, gdzie szczególnie lubi zajęcia artystyczne i sportowe. W wolnym czasie chętnie buduje z klocków LEGO, rysuje oraz słucha muzyki. Lubi także aktywnie spędzać czas z rodziną i przyjaciółmi.

foto: Ania Haurtz

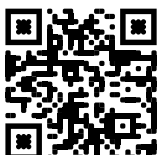
Uśmiech w prezencie miejcie na względzie!

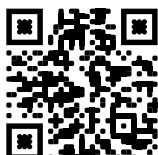
Teatralny voucher to świetny pomysł na upominek!

Obdarowani voucherem sami decydują,
co chcą obejrzeć na scenie Komedii,
a Ty dostarczasz im okazji do śmiechu,
relaksu i wzruszeń.

Dowiedz się więcej
o komediowych
voucherach:

Sprawdź
komediowy
repertuar:

TworzyMY Komedię

Krzysztof Wiśniewski
dyrektor Teatru

Aneta Groszyńska-Kącka
zastępczyni dyrektora
ds. artystycznych

Łukasz Orłowski
zastępca dyrektora ds. rozwoju
i komunikacji

Lidia Truszkowska
główna księgowa

Monika Jakubczyk
zastępczyni głównej księgowej

Danuta Pszczołkowska
specjalistka ds. płac

Elżbieta Jurkowska
specjalistka ds. księgowości

Marta Dudek
radczyni prawna

Małgorzata Kondracka
specjalistka ds. obsługi sekretariatu

Piotr Sykon
p.o. kierownika Działu Administracji

Anna Andraka
kierowniczką Działu Komunikacji,
Marketingu i Sprzedaży

Agnieszka Butowska
zastępczyni Kierowniczką Działu
Komunikacji, Marketingu i Sprzedaży

Justyna Piliszek
starsza specjalistka ds. sprzedaży
i rozwoju publiczności

Anna Hautz
starsza specjalistka
ds. komunikacji i ePR

Beata Ptak
specjalistka ds. sprzedaży
indywidualnej i grupowej/kasjerka

Martyna Ptak
specjalistka ds. sprzedaży, kasjerka

Robert Ostolski
kierownik Działu Koordynacji Pracy /
inspicjent

Aleksandra Maron
koordynatorka Małej Sceny,
inspicjentka

Martyna Mielnik
inspicjentka

Justyna Pankiewicz
kierowniczką Działu Produkcji

Ewa Piórek
zastępczyni kierowniczką Działu
Produkcji

Marta Kostoń
producentka

Joanna Adamiec
specjalistka ds. impresariatu

Paweł Stefaniak
kierownik obsługi sceny,
p.o. kierownika technicznego

Donald Klepczarek
kierownik pracowni oświetleniowej

Marcin Bociński
kierownik pracowni audiowizualnej

Marek Klepczarek
starszy specjalista realizator światła

Szymon Bogusz
specjalista realizator światła

Mateusz Bagiński
starszy specjalista realizator
audio/video

Olga Rojek
realizator audio/video

Krzysztof Iwański
zastępca kierownika sceny, rzemieślnik
teatralny, montażysta sceny

Tomasz Drozdowski
rzemieślnik teatralny, montażysta sceny

Łukasz Kubiak
rekwizytor

Irmína Kurowska
garderobiana

Katarzyna Adamczyk
garderobiana

Magdalena Walędziak
garderobiana

Andrzej Milewski
starszy portier informator

Waldemar Pilich
starszy portier informator

Piotr Skrzypczyk
starszy portier informator

Cezariusz Zieliński
starszy portier informator

Piotr Szulęcki
portier informator

Agnieszka Grabowska
pracowniczka gospodarcza

Alina Laskus
pracowniczka gospodarcza

Ilona Czeladka
pracowniczka gospodarcza

Anna Wójcik
pracowniczka gospodarcza

K

KOMEDIA
O TRAGEDII
LUDZI
GŁUPICH

#niepowazninaserio

teatrkomedia.pl

Teatr Komedia

instytucja kultury
miasta stołecznego
Warszawy

Partner Teatru

